Ebba Busch: Sommartal 2018

Talare	Datum	Plats
Ebba Busch Partiledare, Kristdemokraterna	4 augusti 2018	Hönö

Tack så mycket! Tack så mycket! Så roligt att få vara här på vackra Hönö.

Idag kommer jag tala om välfärden. Om det svek allt för många får uppleva när politikens löften brister. Jag kommer tala om hur vår välfärdspolitik och vår familjepolitik hör ihop. Och de ideologiska skillnader som finns mellan partiernas olika sätt att se på politikens uppdrag.

***

Vi går till val för ett välfärdslöfte man kan lita på. Sjukvården, äldreomsorgen, polisen - det är våra prioriteringar. Statens grundläggande uppgifter måste sättas före mer bidrag och verkningslösa subventioner till byggherrar, elcyklar och fackavgifter. Det handlar om att man ska kunna lita på välfärden.

Stefan Löfvén har sagt att han vill att årets val ska vara en folkomröstning om välfärden. På det har jag svarat: Gärna för mig.

Under den här socialdemokratiska regeringen så har vårdköerna fördubblats. I tisdags rapporterade Ekot att denna sommar har 2 av 3 landsting inte haft vårdplatser nog för att möta behoven.

Vi står inför en svår äldreboendebrist - och någon plan för att bygga bort den finns inte.

Och den organiserade brottsligheten har tillåtits växa till tidigare otänkbara proportioner. Antalet särskilt utsatta områden är uppe i 23 stycken – områden där polisen har svårt att arbeta på grund av parallellsamhällen och att kriminella sätter agendan.

Med detta som sin meritlista vill Stefan Löfven alltså att årets valrörelse ska om

handlar om välfärden. Det får mig att tänka på det som står i Ordspråksboken: Högmod går före fall.

Välfärden tål inte fyra år till med de rödgröna. Framtiden tål inte fyra år till med de rödgröna. Kristdemokraterna är garanten för en ny regering. Och för en politik som vänder dagens välfärdssvek till ett nytt välfärdslöfte. Du ska kunna lita på Sverige.

***

När vi pratar om välfärden då är det viktigt att påminna om att det finns skillnader mellan partiernas olika välfärdspolitik som inte bara har att göra med olika reformagendor och prioriteringar. Det handlar om ideologiska skillnader. Vad man anser är politikens uppdrag.

Vi kristdemokrater anser - ... eller rättare sagt... vi vet - att familjen är samhällets viktigaste byggsten. Därför menar vi att välfärden ska underlätta för familjer att få ihop vardagen och planera framåt – utifrån sina egna drömmar. Ett slags underifrån-perspektiv.

Våra ideologiska motståndare ser det annorlunda. De står för vad det som kallas statsindividualism. Politiken ska komma in med piska och morot för att befria individen från familjen – oavsett hur individen själv ser på den saken. Välfärden blir ett verktyg för att omskapa människors vardag utifrån politiska fantasier. Man har alltså ett ovanifrån-perspektiv istället.

Vilket ord statsindividualism är förresten. Som om att det skulle vara möjligt att på en och samma gång göra staten större och ge individen mer frihet. Det är som att stöta på en politisk skvader – det Norrländska fantasidjuret med framdelen av en hare och bakdelen av en tjäder.

Men idéen att staten befriar individen påverkar hur välfärdssystemen utformas. Och det är förklaringen till varför dagens politik allt för ofta leder till ytterligare begränsningar för familjer istället för att fungera som en hjälpande hand.

Vi behöver en mer familjevänlig välfärdspolitik. En politik som arbetar med familjer - inte dikterar villkor för familjer. En politik man vet håller vad den lovar. För du ska kunna lita på Sverige.

***

En del av välfärden där det finns alldeles för mycket ovanifrånperspektiv - det är barnomsorgen.

Jag tror varje förälder är lite orolig när deras barn ska börja på förskolan. Jag minns hur jag själv hade förberett allt praktiskt i veckor. Strykt fast namnlappar på kläder, fyndat gummistövlar, köpt solskyddskräm och keps.

En del behövde göras - men mycket vara bara ett sätt att stilla oron över att jag, hans mamma, inte skulle kunna vara där och ta hand om honom. För tankarna går: - Kommer de tid för honom? - Hinner de se om han är ledsen? - Och lyssna på hans funderingar och frågor?

När man reflekterar över vad man som förälder tycker är viktigt när barnen börjar på förskola – och sedan jämför med hur man talar om förskolan i den politiska debatten - så låter debatten ibland lite verklighetsfrånvänd.

Listan är lång över allt som man där uppe anser vara förskolornas uppdrag. Politiker säger att förskolan ska bidra till integration, minska klassklyftorna, förbättra jämställdheten, fördjupa klimatarbetet och stärka arbetslinjen.

Som mamma skakar man lite lätt på huvudet. Låt mig berätta vad jag som förälder ser som förskolans viktigaste uppdrag. Det kanske kommer låter banalt i öronen på en revolutionär – men så här är det för mig: Jag tycker att förskolans uppgift är att vara en trygg plats där min son kan lära sig genom lek – så som barn gör. Att förskolan ska göra det möjligt för honom att springa glatt i det gröna och leka med andra. Att det på förskolan ska finns en tröstande famn om ett knä skrapas.

Har man föräldraperspektivet så hamnar barnet i centrum. Som förälder ska man vara trygg med att förskolan ser varje barn. Behandlar varje barn som en unik människa. Man ska kunna lita på förskolan.

***

Har man förälderns perspektiv på förskolan – alltså underifrånperspektivet – då

oroar man sig också för att många förskolor har svårt att klara av att ge en god omsorg. Inte minst på grund av de stora grupperna.

Förskoleupproret har samlat berättelser från personalen som visar glappet mellan ambitioner och verklighet. Så här vittnar en pedagog: ”Jag känner mig, som ganska nyutexad förskollärare, grundlurad på min utbildning (...). Hur skall jag hinna genomföra det som jag lärt mig under mina 3 år? Vi har i dagsläget 18 barn i åldrarna 1 till 3 år på inte ens tre heltider! Vi är 3 personal kanske 2 timmar om dagen i och med möten och annat administrativt.”

Eller som en annan förskolelärare beskriver sin vardag: ”Det absolut värsta är nog samvetsstressen. Att alltid behöva väga barns behov mot varandra. Vad är den MINST SÄMSTA lösningen idag? Jag hinner inte med. Jag måste välja. Ställa barn mot barn.”

Vi vet att stora barngrupperna inte är bra. Professor Hugo Lagercrantz forskar om barnhjärnans utveckling - och han betonar vikten av att små barngrupper för att undvika att barnens omogna hjärnor utsätts för stress. En stress som kan leda försämrad anknytning men också koncentrationssvårigheter och försämrad inlärningsförmåga.

I dag går ungefär 70 procent av de minsta barnen i grupper som större än rekommenderat från Skolverket. Många kommuner har på senare tid hävdat att barngrupperna minskar. Men ofta har man bara jonglerat med siffror. I statistiken skapar man mindre grupper genom att på pappret dela en avdelning i två. Men på golvet arbetar man merparten av dagen på samma sätt som förr.

Man löser inte problemen genom att trixa med statistiken. Vi måste ha förändring på riktigt. Som förälder ska man kunna lita på välfärden.

***

Därför vill vi kristdemokrater göra om dagens riktlinjer från skolverket till lagkrav. Inga småbarnsgrupper ska få bestå av fler än 12 barn. Att som litet barn få tillhöra en förskolegrupp - som är liten nog för att man ska bli sedd - ska inte vara en riktlinje – det ska vara en rättighet.

För att en sådan lagändring ska få effekt kommer det krävas att vi satsar mer på

förskolan. Därför vill vi öka de riktade statliga anslagen – det är den största delen av finansieringen - men också höja maxtaxan. Det skulle innebära att de hushåll som har god ekonomi skulle få betala mer lite i avgift.

Jag erkänner att få människor jublar när de får höra att en avgift ska höjas. Men jag tror att många sväljer att betala ett par hundralappar mer om man kan vara säker på varje krona går till att minska barngrupperna.

Förskolan får aldrig bli en plats för förvaring av barn. Små barn ska inte behöva konkurrera om uppmärksamhet. Barn ska inte ställas mot barn. Föräldrar ska kunna vara trygga med förskolan. Du ska kunna lita på Sverige.

***

När man på detta sätt intar barnets och föräldrarnas perspektiv på barnomsorgen. Då är det också lätt att undra varför den här rödgröna regeringen prioriterat att släppa in radikalfeminismen och genusflummet på förskolan.

Gustav Fridolin har tagit fram förslag till en ny läroplan. Den innehåller en ny målsättning. Får de rödgröna bestämma i höst så kommer all personal på förskolan ha följande uppdrag: att utmana barnen att inte göra könsstereotypa val.

Notera ordvalet. Det handlar alltså inte längre om att det ska finnas valmöjligheter. Att barnen ska få välja själva vad de vill leka med - utan att någon höjer på ögonbrynen. Vilken är en bra linje. Istället ska personalen fungera som politisk korrekta övervakare och gripa in om barnen ”leker fel”.

I läroplanen för förskoleklasser går de ännu längre. Enligt den ska barn så unga som 5 år få lära sig att ”kritiskt granska könsmönster och hur de kan begränsa människors livsval och livsvillkor”.

***

Jag pratade med några bekanta i sommar. När de skulle få sitt första barn köpte de hem både leksaksbilarna och dock-servicen. Så fort pojken kunde börja leka själv så brummade han med bilar över golvet. Sen fick de en flicka. Hon har

knappt tittat åt något annat håll än dockorna.

Mamman i familjen berättade detta för mig som hon hade berättat en hemlighet – något man inte får tala högt om.

Och då undrar jag – är det verkligen detta som är problemet?

Jag säger: låt pojkar och flickor leka som de själv vill. Om en flicka vill leka med dockor - är det så farligt? Är det något förskolan verkligen ska lägga tid på att bekämpa? Vi behöver inte politiskt korrekta prussiluskor på våra förskolor! Vi behöver fler pedagoger!

***

Det finns alldeles för mycket åsikter ovanifrån på våra familjer. Och det finns så mycket åsikter om hur föräldrar ska vara. Jag önskar att vi kunde få ett slut på ifrågasättandet av Sveriges mammor.

Varför ammar hon inte? Varför ammar hon så länge? Varför är hon redan tillbaka och jobbar – är hennes man hemma och är barnvakt? Varför är hon hemma så länge?

Det här är mom-shameing – det är att skuldbelägga mammor. Det talas om hur viktigt det är med mångfald. Ska det vara så svårt att förstå att olika lösningar passar olika familjer?

Jag tycker faktiskt vi kvinnor inte respekteras som fullvärdiga medborgare med förmåga att ta ansvar för våra egna beslut.

Länge var vi nere i ett dike. Vi fick inte studera vad vi ville och vi var inte välkomna på alla arbetsplatser. Man bestämde ovanifrån åt oss kvinnor att vi vara väna varelser som var tvungna att skyddas från livet i offentligheten. Vi mådde bäst så.

Nu är vi på väg att hamna i ett annat dike– kvinnan ska vara på jobbet. Vi ska sätta arbete före familjen. Kvinnor ska nu vara precis som män – eller i alla fall den minst ansvarstagande versionen av dem. Vi ska göra om alla misstag männen har gjort. Vi mår tydligen bäst så.

Jag tror vi kvinnor är kompetenta nog att själva göra våra livsval. Vi vill ha valfrihet - inte pekpinnar. Det är jämställdhet på riktigt!

***

Låt oss införa en flexibel föräldraförsäkring. Med fria dubbeldagar, med längre skydd för SGI:n och med möjligheten att överlåta alla dagar helt fritt mellan föräldrar. Ingen tvångskvotering!

Men också med rätten att överlåta dagar till närstående som till exempel mor - eller farförälder. Så att varje familj kan hitta den lösning som passar just dem.

De rödgröna tror inte att föräldrar vet vad som är bäst för sina barn. Kristdemokraterna litar på Sveriges föräldrar. För mammor och pappor vet bättre än Stefan Löfven och Gustav Fridolin.

***

Vi pratar allt för lite om effekterna av dagens tröga och stelbenta familjepolitik. För barn och för föräldrar. Ta bara det faktum att risken för kvinnor att bli sjukskrivna fördubblas två år efter att de fött sitt andra barn.

Det finns flera orsaker till att det är så här men en viktig anledning är att det helt enkelt är väldigt svårt att räcka till både för barnen, partnern och ett krävande heltidsjobb.

Sjukskrivningarna har återigen börjat öka och det är framförallt den psykiska ohälsan som växer. Nyligen publicerades en rapport som visar att kvinnors överrepresentation i sjuktalen är de högsta någonsin. Det är en enorm kostnad för samhället. Och jag som själv vuxit upp med en mamma som var långtidssjukskriven vet något om vad det innebär för kvinnan och för barnen.

Därför måste vi göra föräldraförsäkringen mer flexibel. Men vi måste också förändra arbetslivet så det går att kombinera jobb och familj. Vi har fortfarande ett arbetsliv som bygger på det gamla industrisamhällets principer och på vad som förr var normen för män. Men det är inte jämställdhet och det är inte familjevänligt.

Idag hetsas mammor tillbaka till jobbet så snart som möjligt. Idag hyllas heltid som idealet även när barnen är små.

Men vad tror ni sjukskrivningarna gör för kvinnors löneutveckling? För möjligheten till avancemang och befordran? Vad tror ni en sjukskrivning gör med en kvinnas självkänsla och möjlighet att stå på sig framöver? Vi offrar just nu kvinnor på radikalfeminismen altare - och skapar en ny sorts kvinnofälla. Det måste få ett slut.

Om feminism ska vara rörelsen för jämställdhet – ja då behöver vi verkligen en ny feminism. Som ser kvinnors behov. Som inte försöker pressa in kvinnor i dagens system utan vill anpassa samhället och arbetslivet så de också stämmer med kvinnors verklighet. Det är de stora jämställdhetsstriderna framåt.

***

Och om det är någon som tror att kvotering – av föräldraförsäkringen och VAB:en är lösning – kommer ni bli gruvligt besvikna. När försäkringskassan undersökte kopplingen mellan kvinnors sjukskrivningar och uttag av föräldraledighet och VAB - så fann de att den grupp som löpte störst risk att bli sjukskrivna var de kvinnor som hade mer kvalificerade arbeten än sina män OCH delade föräldrapenning och VAB lika med sina män.

Hur ska man förstå det? Jo, att ju mer vi pressar kvinnor att göra allt rätt. Snabb karriär, barn och den perfekta relationen desto mer ökar sjukskrivningarna. Vi bränner ut kvinnor med krav som gränsar till det orimliga!

En familjefientlig välfärdspolitik är en kvinnofientlig välfärdspolitik. Kristdemokraterna är en garant för att en ny regering också innebär en ny frihetlig familjepolitik.

***

Familjen är samhällets viktigaste byggsten och när familjer inte fungerar då växer samhällsproblemen.

Förra vintern avlossade polisen skarpa skott mot stenkastande ungdomar i

Rinkeby. Det följde på gripandet av en ung gängmedlem. Hur denna pojke hamnade på brottets väg finns sammanfattad i ett uttalande ifrån förvaltningsrätten. De beskriver hans uppväxtvillkor så här:

”Fadern var frånvarande under större delen av pojkens uppväxt och modern brast i att sätta gränser mot pojken.”

I en enda kort mening sa förvaltningsrätten allt som behöver sägas om hur vi bäst förebygger brott. Med hjälp av starka familjer. Med närvarande fäder och mödrar - och stöd från samhället i deras uppgift. Inget barn föds till kriminell.

Att investera i familjen är att investera i ett gott samhälle. Men vi behöver också polisen när problemen redan är svåra.

Därför ska vi höja lönerna så fler poliser stannar i yrket och vi ska ge kommunerna möjligheten att medfinansiera poliser istället för att anställa väktare.

När man ringer polisen – så ska man vara säker på att de kommer. Du ska kunna lita på polisen!

***

Vi har byggt ett välfärdssamhälle som ett uttryck för vår solidaritet gentemot varandra. Därför bara måste välfärden fungera. Sjukdom och olycka kommer vi tyvärr alla drabbas av någon gång i livet.

När familjer kan förlita sig på att välfärden fungerar då får de också friheten att planera och forma sina egna liv.

Därför är det också så sorgligt att se hur till exempel sjukvården utvecklats under dessa fyra rödgröna år.

Vårdköerna har fördubblats. Nu är det lika många personer som köar till operation som bor i Kristianstad.

Väntetiderna på akuten – har gått upp.

Andelen som får operation i tid – har gått ner.

Överbeläggningarna på sjukhusen – har gått upp.

Chansen att få träffa en läkare – har gått ner.

Två delar av sjukvården som är hårt drabbat av den negativa utvecklingen inom sjukvården är förlossningsvården och barn- och ungdomspsykiatrin.

När en kristdemokrat var socialminister var det 8 av 10 som fick behandling av Barn- och Ungdomspsykiatrin inom 30 dagar. Idag är siffan nere i 6 av 10. 8 av 10 var inte bra nog men vi var på rätt väg. Men bara 6 av 10 är katastrofalt i ett samhälle som vill lägga till ’välfärds’ som sitt prefix.

Inom förlossningsvården kan man inte ställa kvinnor i kö. Barnet kommer när det kommer. Istället ser vi hur antalet förlossningar per BB-plats ökar. Att tiden svenska kvinnor får stanna på BB är den lägsta i EU. Och att förlossningsskadorna ligger kvar på oacceptabelt höga nivåer i jämförelse med våra grannländer.

Vi behöver mer pengar till vården – men vi behöver framförallt mer vård för pengarna. Därför vill vi avskaffa landstingens sjukhusansvar. Landstingen fungerar tyvärr allt mer som byråkratiska hinder som står mellan vården och patienten. Jag vill ge ett exempel. I vintras konstaterade Sveriges Kvinnolobby att de pengar regeringen avsatt till förlossningsvården inte hade gått till att anställa fler barnmorskor. Landstingen hade istället prioriterat annat.

Efter att alliansens vunnit valet 2006 så rensade vi kristdemokrater upp Göran Perssons långa vårdköer. Nu står vi redo att rensa upp Stefan Löfvens. Du ska kunna lita på vården.

***

Det här valet är vår möjlighet – som folk – att säga ifrån och rösta för ett återupprättat välfärdslöfte. Sverige befinner sig idag i en svår sits. Trots högkonjunkturen har viktiga delar av välfärden försämrats år efter år.

En viktig anledning är att de rödgröna tycks ha tappat sin kompass. Man tycks

inte längre har några idéer för hur välfärden ska utvecklas.

Skärskådar man Socialdemokraternas välfärdsutspel så ser man att det väldigt sällan om konkreta reformer. Det blir oftast bara en ny påse med pengar som försetts med en ny etikett. Det räcker inte! Det är ju systemen i sig som har brister. Och om problemet är att hinken läcker så räcker det inte med att fylla på med mer vatten.

Ni vet om allt detta. I mätning efter mätning säger svenska folket att de vill ha en ny regering. En tydlig majoritet efterfrågar en ny statsminister.

Men om problemen finns i välfärden – är Moderaternas sjukvårdspolitik lösningen? Liberalernas familjepolitik? Eller Centerpartiets äldrepolitik?... Missförstå mig rätt – jag vill bilda en alliansregering! Och mina kollegor är bra på mycket. Men jag vågar påstå att utan Kristdemokraterna kommer även en ny regering att tappa fotfästet i välfärdspolitiken.

Vi har den här mandatperioden varit en röst för förändring. Vi hade mod nog att fälla decemberöverenskommelsen. Mod nog att utkräva ansvar för Transportstyrelseskandalen. Och finns möjligheten på valnatten att avsätta Stefan Löfven – och andra partier börjar darra – då kommer vi ha mod nog att stå fast vid att vi behöver en ny statsminister. Med Kristdemokraterna köper du inte grisen i säcken.

Låt oss komma samman. Låt oss bestämma oss för att välja en ny regering. Då kan vi återupprätta välfärdslöftet. Så att det finns en bädd åt alla sjuka. En famn för alla barn som behöver tröst. Och en samhällsgemenskap som inte lämnar någon utanför. Du ska kunna lita på Sverige!

Källa
Manuskript inskickat av Kristdemokraterna (2025-03-10)

Taggar
Kristdemokraterna, Politiska tal, Sommartal

URI
https://www.svenskatal.se/tale/ebba-busch-sommartal-2018